

سیاست مشترک تجاری^۱ این اتحادیه است. این مقررات نخستین بار در سال ۱۹۷۱ وضع و پس از آن تحت بازبینی قرار گرفت. از آن زمان، اتحادیه‌ی اروپا با این مکانیسم، دسترسی ترجیحی به بازار خود را به تعداد معینی از کشورهای در حال توسعه به شکل کاهش تعرفه کالاهای وارداتی از آنها محدود می‌کند. کشورهای در حال توسعه با شاخص‌های اقتصادی نظیر عدم تنوع محصول صادراتی و درجه بالای فقر می‌توانند، به نظام ترجیحات تعرفه‌ای دسترسی داشته باشند. هدف اولی که اتحادیه‌ی اروپا با نظام عمومی ترجیحات دنبال می‌کند، کمک به توسعه و رشد اقتصادی کشورهای در حال توسعه است. هدف دوم، بهبود وضعیت سیاسی و اجتماعی این کشورها است. در سال ۲۰۰۵، رژیم تشویقی نظام عمومی ترجیحات پلاس^۲ تصویب شد که در شرایط معینی برای حمایت از کشورهای آسیب‌پذیر برای تصویب و اجرای کنوانسیون‌های بین‌المللی حقوق و حقوق کار، مزایای بیشتری را ارائه می‌دهد. برای برخورداری از شرایط نظام عمومی ترجیحات پلاس، کشورها باید استانداردهای بین‌المللی در زمینه‌ی حقوق بشر، استانداردهای پایه کار، توسعه پایدار و حکومت‌داری خوب را تصویب و به‌طور مؤثر پیاده کنند. (Velluti, 2016, p. 50)

۳-۱. اصل رضایت در برخورداری از مقررات نظام عمومی ترجیحات

یکی از ابعاد تازه‌ی فشارهای حقوق بشری در رفتارهای اتحادیه‌ی اروپا، پیش‌شرط قراردادن رژیم‌های حقوق بشری در اعمال مقررات نظام عمومی ترجیحات تجاری است. برای مثال، این اتحادیه در وضع قانون نظام عمومی ترجیحات پلاس ۲۰۰۵ و قواعد جدید نظام عمومی ترجیحات ۲۰۱۲^۳ بر حقوق بشر تأکید می‌کند. در چارچوب طبقه‌بندی نظریه‌ی نئوگراشی و از منظر ابزار زور و رضایت هژمونی، این روش بیشتر با عنصر کسب رضایت و اقناع در ارتباط است و از کانال‌های نامحسوس‌تر و هوشمندانه‌تری برای فشار به کشورهای ثالث

1. EU's Common Commercial Policy (CCP)

2. GSP+

3. New GSP Regulation 978/2012